

Harangszó

A KIRÁLYHÁGÓMELLÉKI REFORMÁTUS EGYHÁZKERÜLET GYÜLEKEZETI LAPJA • 2009. ÁPRILIS XX. ÉVFOLYAM 7. SZÁM

„ÉN VAGYOK A FELTÁMADÁS ÉS AZ ÉLET.” (JN 11,25)

Húsvéti ünneplésünk középpontja

„Mit akartok tehát, hogy cselekedjem ezzel, akit a zsidók királyának mondotok?” Mk 15,12
Munkácsy Mihály: Ecce Homo! (Íme az ember!) 1896. (részlet)

Az életben csak egy biztos dolog van – szokták mondani – és ez a halál! A bölcső előreveti a koporsó árnyékát. Aki erre az életre született, alapjában véve a halálra született. Aki megérkezett erre a világra, egyszer bizonyosan búcsút is kell vennie és el kell távoznia erről a világról.

A halálnak ez az állandó jelenvalósága az, ami megrontja az ember arasznyi életét. Féllelmeink mélyén – halálfélelem van. Ez belevegylő örömkömbé és megrontja azt, beleront békénkbe és elűzi azt, mint fekete árny jelen van, ha süt felettünk a nap ez elhomályosítja. Az ember alapjában véve mindent azért tesz, hogy elhessegesse a halál sötét gondolatát. Hogy feledjen – dúsán rakott asztalok mellé ül, habzsol a csordultig telt mámor poharából. Éjt nappallá téve dolgozik, hajtja magát, vagy nyugtalanul messze földet barangol be. Mindezt azért teszi, hogy új benyomások és célok elnyomják a sötét gondolatokat. Az ember így kiált fel Madách Ádámjával: „Csak az a vég, csak azt tudnám feledni!”

A félelem, rettegés és kétségbeesés világában élő ember mellé odaáll a Feltámadott Krisztus és csendesen azt mondja: „Ne félj – Én vagyok a feltámadás és az élet”. Húsvét értelmét, isteni ajándékát ebben a krisztusi igében ragadhatjuk meg. Húsvéti ünneplésünk középpontja és szíve a kereszten meghalt megváltó Jézus Krisztus feltámadása. Ez az ami igazán fontos Húsvétban. Minden más mellékes, járulékos, ezért nélkülözhető.

A mindenkori természeti ember – így a modern ember is viszont mindent megtesz, csak a Krisztus feltámadásáról ne kelljen halania. Ezért kerültek előtérbe a vendégeskedések, ajándékozások, locsolkodások és a nagy lakomázások. Amikor Krisztus feltámadásáról esik szó, a modern ember mindjárt ellenvetéseit emlegeti. Elfelejtik sokan, hogy a feltámadás is olyan titok, mint a születés. Ki tudja igazában, mi is történik, milyen titkos folyamatok játszódnak le az anyaméh homályában, ahol egy emberi élet formálódik, készül és minden szempontból felkészül a szü-

HÚSVÉTI ÜZENET – A MEGTÉRŐKNEK

Ünnepi körlevél

SZERETTEINKET távollétükben értékeljük igazán, vagy amikor már nincsenek. Féllett kincseink értékére is akkor ébredünk rá, amikor megfosztanak tőlük. A semminek tekintett levegő is a fuldokló számára válik igazán fontosá. Az elvesztett egészség hatalmasan felértékelődik. – A felsorolt ellentmondások a hiány törvényét szemléltetik. Minden igaz érték hiánya végletben nyeri el valódi mértékét.

A TÉKOZLÓ FIÚ az atyai háztól való eltávolításában szinte megsemmisült. „Korpa közé keveredett, és megették a disznók”. Vagyonát is eltékozolta, és ő maga is páriává vált, akinek élete egy fabatkát sem ér.

MAHOLNAP ILYEN sorsra jut a válságból válságba sodródó, magából kivetkőző emberiség. Istenét megtagadva, önmagát – emberségét, önazonosságát – is elveszti. Olyannyira, hogy már megtérni sem képes többé. Amint Balczó András találóan mondotta: nemhogy megtérne bűneiből, hanem azzal a gyilkos szárdékkal tér vissza az atyai házhoz, hogy apját és bátyját megölve, maradék vagyonukból is kifossa őket. HOVA VEZET A tékozló fiak és a tékozló ország útja? Mélyebbé mélyebbé: biztos halálba és pusztulásba. Ez már maga a megsemmisülés. A gyehenna. Azoknak a sorsa, akiknek már életükben „az a neve, hogy: éltsz, és halott vagy” (Jel 3,1).

AZ ÖNMAGÁT elveszejtő emberiségnek, az élet elvesztésének és értékeink megsemmisülésének ebben a lenullázott állapotában hangzik az atyai szeretet és az isteni kegyelem hiánytöltő és életmentő igéje: „ez az én fiam meghalt, és feltámadott; elveszett, és megtaláltatott” (Lk 15,24). A semmi és a minden szava.

„AHOL MEGNÖVEKEDIK a bűn, ott a kegyelem sokkal inkább bővülködik” – mondja az Apostol (Rm 5,20). – A krisztusi önfeláldozásban megmutatkozó isteni szeretet cselekszi ezt: hogy a kegyelem mindig felülmúlja az ítéletes bünt, hogy a halál törvényét legyőzze a megelevenítő Lélek.

A TÉKOZLÓ FIÚ módjára veszünk el önmagunkban – hogy megtaláltsunk Isten által, aki az egyetlen és végső reménységünk.

JÉZUSSAL EGYÜTT kell megtöretnünk, kiomló vére által megmosatnunk, hogy – harmadnapon – Vele együtt feltámadjunk és új életet nyerjünk, aki maga „a feltámadás és az élet” (Jn 11,25).

HÚSVÉT SZENT ünnepén azért, „hallván a zenét és táncot”, vigadjunk az Ő házanépével (Lk 15,24-25)!

Böjtmás havában,
2009 márciusában

Tökés László
püspök

PUNGUR JÓZSEF

FOLYTATÁSA A 6. OLDALON

„Láttuk az Urat.” (Jn 20,25) – Áldott húsvétot kívánunk!

„Mária pedig kiinn áll vala a sírnál sírva. Amíg azonban siránkozik, behajol vala a sírba; És láta két angyalt fehér ruhában ülni, egyiket fejtől, másikat lábtól, ahol a Jézus teste feküdt vala. És mondának azok néki: Asszony, mit sírsz? Monda nékik: Mert elvitték az én Uramat és nem tudom, hová tették őt. És mikor ezeket mondotta, hátra fordula, és látá Jézust ott állani és nem tudja vala, hogy Jézus az. Monda néki Jézus: Asszony, mit sírsz? Kit keresel? Az pedig azt gondolván, hogy a kertész az, monda néki: Uram, ha te vitted el őt, mondd meg nekem, hová tetted őt, és én elviszem őt. Monda néki Jézus: Mária! Az megfordulván, monda néki: Rabbóni!, ami azt teszi: Mester! Monda néki Jézus: Ne illess engem; mert nem mentem még fel az én Atyámhoz, hanem menj el az én atyámfiaihoz és mondd nékik: Felme gyek az én Atyámhoz és a ti Atyátokhoz, és az én Istenemhez és a ti Istenetekhez. Elméne Mária Magdaléna, hirdetővén a tanítványoknak, hogy látta az Urat, és hogy ezeket mondotta néki.” (Jn 20,11-18)

Magdalai Mária gyászában, az ünnep utáni első hétköznapon, korán reggel, Jézus sírjához sietett, hogy emberi szokásokkal adja meg szeretett Mesterének a tiszteletet. Hogy kisírja magát a sziklasírnál, kisírja magából a fájdalomát, eltemesse magában a

MÜLLER DEZSŐ

Húsvéti zsoltár

Pilátus keblében alig pislákolót már az orkán amikor újra lecsúszott az ég a föld kárpitjához angyal lépett nesztelenül a halott Krisztus sírjához
s a nagy követ szilánkokra törte gigászi torkán.

Lábai alatt mélység tátongett s lidéres fény kéklent dús homloka kitágult szeméből csillagok folytak az örök megrettentek s olyanná váltak mint a holtak
s körös-körül minden villámlásos vad tüzében égett.

S az asszonyok felé szózat hallatszott ott a sápadt kertben hogy ne maradjanak bénák a gyásztól leverten s ne keressék többé az elhunytak közt az elevenek testét.

Hanem ballagjanak az úton egymásra vigyázva míg el nem jutnak mind a szép Galiléába hol bágyadt karjukba zárhatják az élet Fejedelmét.

A LÉLEK CSENDJE

Örömhírt közöl neked!

Deák Ferenc grafikája

megtörtént múltat, lezárja magában Jézus életét, tanítványi emlékeit, egybefogja, s vegegyen erő magán, hogy tovább menjen Jézusa életének tanulságaival.

Ó hányszor vágyunk ki mi is a temetőbe, szeretteink sírjához. A fájdalmat sokszor kisírjuk magunkból, hiányukat sokszor elsi-
ratjuk, amikor kísétalunk hozzátartozóink sírjához.

Magdalai Mária sírdogálására Isten válasza az volt, hogy lelkileg nem maradt kínzó magányában. A sziklasíron belül, Jézus halott testének helyén, két angyallal találkozik, akinek elpanaszolhatja, elsírhatja azt, hogy elveszett az Úr, holtteste eltűnt. A lélekben érzett hiányt, úrt Mária Istennek panasolja el, követein keresztiül.

Drága gyászoló testvéreim! Ne gondolatokat, hogy Isten nem veszi észre gyászoló könnyeiteket, hogy sírjaitoknál csak ti vagytok egyedül. Isten előtt sírtok, mikor sírtok és sírjátok is ki magatokat az élő Isten színe előtt, könnyeitekkel, fájdalomaitokkal, sírásókkal menjetek, meneküljétek Isten ölébe, Isten szerető szívéhez. A temető csendjében bízzatok abban, hogy Isten majd megoldja, feloldja azt a bánatot, szomorúságot is, ami miatt annyit sírtok és keseregtek. Ne feledjétek, Isten sokszor segítséget küld egy embertáron keresztül is, az ő követén, angyalán keresztül is. Próbáljátok meg a gyász pillanataiban számba venni azokat az embertársakat, testvéreket, akiket Isten rendelt mellétek, akik Isten követeiként vigasztaltak, segítettek néktek, szeretetszolgálat által mellétek álltak, ígét hirdettek Jézus Krisztus nevében, egyedül Isten dicsőségére önzet-

len, krisztusi szeretetből. Hogyan Magdalai Máriához Isten angyalokat küldött, hogy általuk örömhírt közöljön, úgy neked is Isten küld örömhírvivőket. Fogadd őket, vedd őket észre, sőt te is lehetsz angyallá, Isten követe a gyászoló szívű Máriáknak, a sírdogáló, magányos, zárkózott gyászolóknak, a szenvedő tanítványoknak.

Jézus feltámasztása az Atya Isten csodája, titka, de valóságos, megtörtént esemény. Az Istentől fakadó mennyei élet és az Istennel való teljes közösség a Feltámadásban, a feltámasztott Krisztus által, a látható és véges világban, az evilági földi dimenzióban megjelent. Ez a feltámadás dicsőséges, igazi, végleges. Krisztus halálával a bűnt egyszer s mindenkorra legyőzte, (nem szüntette meg, de hatalma van felette), feltámadásával pedig a halált, (az Istentől való végleges elszakítottaságot, az egyetemes, félelmetes és nem a teremtett életünkhöz tartozó, eredendő bűn miatt bekövetkezett halált) győzte le egyszer és mindenkorra. A mennyei, láthatatlan isteni erő áttörte a földi élet falát, határait, legyőzte a hiábavalóságot, enyészetet.

Jézus visszatért a másik világból, de nem abban a testi formában, ahogyan a földi életben élt, nem hús-vér testtel, és nem is azt folytatta feltámadásával, amit abbahagyott, amit haláláig tett. Jézus visszatért, hogy megmutassa magát a mennyei megdicsőült testben, és hogy ezzel tudatosítsa a benne hívőkben, hogy az Atya valóban az Ő Atyja, Ő valóban Isten Fia volt a földön is. Ő Úr volt földi testében, de Őrben a megdicsőültben is. Ő a mennyből jött és oda is fog visszatérni. A benne igazán hívők is e földi élet után Jézus Krisztus megdicsőült világába kerülhetnek, Jézus Krisztus nekik helyet készített.

Magdalai Mária először nem tudta fel-fogni Isten csodáját és titkát, azt, hogy Jézus él, újra Ő beszél vele. Csak amikor nevével szólította, és amikor azzal a szeretettel szólította őt meg mint régen, halála előtt, akkor döbben rá Mária a valóságra, akkor hiszi el személyesen, hogy Jézus feltámadt. Félelme, szomorúsága akkor fordult örömmé, amikor Jézus újra megmutatta magát, kijelentette magát neki.

Jézus Krisztus, a Feltámadott Úr szólít téged is neveden, szólít személyesen, hogy megszabadítson kárhózzától, félelmektől, szenvedésektől. Vajon figyelysz-e a temetőben az Ő megszólító hangjára? Vajon keresed-e Őt, az Ő megszólító Igéjét a templomban, a gyülekezetekben, Bibliád, énekeskönyved mellett? Gyászoló, szenvedő lelkeddel öleld át a feltámadott Urat, mint megfoghatatlan csodát, de élő Krisztust!

Szentföldi élmények

Isten kegyelméből és az Ő szolgálójának jóindulatú adakozása révén a Protestáns Teológiai Intézet jelenlegi ötödéves hallgatói néhány professzor kíséretében 2008. május 14-27 között látogatást tehetettek Jézus Krisztus szülőföldjén, Izraelben.

Talán nincs is olyan teológus és lelkipásztor, akinek ne lenne ott szívében a vágy, hogy életében egyszer Jeruzsálem utcáin járjon, a Táboron énekeljen vagy a Galileai tengeren hajózva lássa lelki szemei előtt Pétert, amint Jézusra tekintve a vízen jár.

A nekünk adatott gazdag szentföldi élmények és tanulságok közül mindössze kettőt áll most módomban megosztani a *Harangszó* kedves olvasóival. Az első „a mi idősebb testvéreink”-hez (II. János Pál), a zsidókhoz, míg a második egy betlehemi keresztyén gyülekezetben tapasztaltakhoz köthető.

Mélyen érintett az a rendíthetetlen, makacs vagy éppenséggel „vad” hit, amellyel sok kegyes zsidóval való találkozás alkalmával szembesültem. Egymásnak ellentmondó érzések kavargtak bennem, amikor némely izraelita „csomagolatlan” vallásosságával találtam szemben magam. Egy kicsit sértette is az én finomkodó, bátortalan „európai” hitemet. Itthon a nagy tolerancia-forradalom arra próbál nevelni, hogy akkor vagyok civilizált, ha kerülöm a konfrontálódást, ha mérsékelem magam és vigyázok kijelentéseimre, mert sohasem szabad elfelejteni, hogy a hitem, a vallásom az én legbensőbb ügyem, amelyet igyekezni kell ennek megfelelően elzártan kezelni, mielőtt bárkit is megbántanék megnyilvánulásaimmal. De vajon tényleg így van ez? Tényleg keresztyén magatartás „konzervdoboz-hittel” élni? Abban kaptam megerősítést zsidó testvéreimtől, hogy a „konzervdobozt” fel

A teológiai hallgatók egy csoportja tavaly májusban tett látogatást a Szentföldön

kell nyitni, és vállalni kell hívő identitásunkat minden körülményben, „akár alkalmas, akár alkalmatlan az idő” (2Tim 4,2).

Egy másik meghatározó élmény az izraeli tanulmányi kirándulás során a Betlehemben tett látogatás volt. A Jeruzsálem szomszédságában lévő városkába vasárnap reggel érkezünk, s a helyi baptista gyülekezetben ünnepeltük a hét első napját. Betlehem ma többségében palesztinok által lakott település. A hatóságok, merényletektől tartva, óriási falakkal vették körül Jézus szülővárosát, s csak szigorú ellenőrzések után lehet bemenni a városba, vagy elhagyni annak területét. Ilyen körülmények között gyűltünk össze a szerény keresztyén templomban, hogy istentiszteleten vegyünk részt. A gyülekezet lelkipásztora szolgált. Bizonyágtétele bevezetett minket abba a zavaros és veszélyektől hemzsegő világba, amelyben az izraeli keresztyének élnek mindennapjaikat. Különösen az arabok által lakott területeken jelent komoly kihívást valaki számára, ha megkeresztelkedik. E betlehemi gyülekezet tagjai azonban minden fizikai és lelki megfélemlítés (többször gyűj-

tották fel templomukat, gyülekezeti tagokat bántalmaztak, ölték meg) ellenére mindmáig kitartanak hitük mellett.

Miután elhagytuk a gyülekezetet, azon gondolkodtam, hogy hol vagyok én ettől az áldozathozataltól? Itthon ma már nem kell félnem attól, hogy bárki is bántalmazna amiatt, hogy keresztyén vagyok. Eszembe jutottak hitvalló eleink, akik néhány évtizeddel korábban még a kommunista börtönökben vallották meg a hitüket. Vajon én képes lennék ilyen áldozatra? Fontos-e nekem annyira a Krisztus ügye, hogy a kényelmes bőrfotelből felállva tegyek néhány határozott lépést?

Mindent összevetve azért vagyok hálás, mert Isten olyan élményekkel ajándékozott meg bennünket izraeli utunk során, melyekkel lemérhettük hivatástudatunkat. A Szentföldön tanultakat, tapasztaltakat Bonhoeffer egyik gondolatával próbálom meg összefoglalni: „A követés Krisztushoz köt: mivel van Krisztus, ezért követésnek is kell lennie. Egy elvont Krisztus-eszme, tanrendszer vagy kegyelemről és bűnbocsánatról szóló általános vallásos ismeret nem teszi szükségessé a követést, sőt valójában kizárja azt, követés-ellenes... Az élő Jézus Krisztus nélküli keresztyénség szükségszerűen követés nélküli keresztyénség marad, és a követés nélküli keresztyénség mindig Jézus Krisztus nélküli keresztyénség: eszme, mítosz csupán.” (Dietrich Bonhoeffer: Követés) Ilyen követésre indítson bennünket a Lélek!

NAGY NORBERT, teológiai hallgató

Szerzőnk a Siratófal előtt, fején a zsidó vallásban használatos sapkával, a kípával

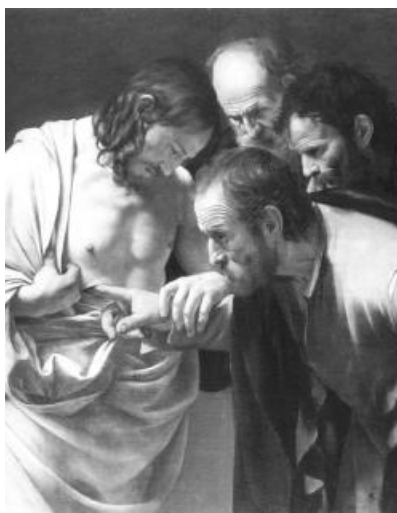
„Magyarországon nagyon keveset tudnak arról, hogy Izraelben és a palesztin területeken mi történik. A legtöbb egyházi ember is csak a bibliai Izraellel kapcsolatos romantikus elképzeléseit vetíti rá a mai zsidó államra, pedig a kettőt nem lehet összehasonlítani.”

(Ferenczy Enikő, a magyarországi Református Menekültmisszió munkatársának nyilatkozata a Reformátusok Lapjában.)

Akit először nevén szólított

Húsvét napkelte az emberiség számára az új élet hajnala. Erre az első húsvéti vasárnapra következik minden hétköznap és ünnepnap, nemcsak a kalendárium rendje szerint, hanem az Istenben reménykedő ember hite és meggyőződése szerint is. Amint minden reggel ébredés van, úgy minden nap új alkalom adódik az élet időszerű, Isten kezéből vett szolgálatának vállalására. Az egyház igehirdetése napjainkban nagy akadályok között szólhatja a feltámadás evangéliumát, az örökélet ígését, ennek ellenére nem veszítheti el küldetésének lényegét, azaz a bizonyágtétel hűséges és lendületes közvetítését.

Hajlamosak vagyunk egyéni és közösségi létállapotunkat különféle rémes és aggasztó metaforákban szemlélni. Nem ritka az, amikor a haldoklást, az utolsó ítéletet, az elkerülhetetlen csődöt, mint megoldhatatlan gondnak tekintjük, esélyt sem keresve a kivezető utak megtalálására, illetve megfelelő erők felkutatására. Mi nem engedhetjük meg magunknak, hogy csak ünnepi szónoklattá legyen a mennyei bátorítás, mert a bennünket vizsgáló, olykor titkon tőlünk eligazítást remélő embertársaink nemcsak miattunk csalódnak, hanem Istentől is távolodnak. A megújuló élet reményében magunkra nézve, és kortársainkra való tekintettel azonosulnunk szükséges a húsvéti csoda első szemtanújának élményével. Mária a nagypénteki események után olyan lelki terhek alatt szenved, amelyek kevés ember életében jelentkezhetnek. Isten fiának a halálát nézte végig, az erőszak különösen fokozott formájával találkozott, és ezek után a veszteség minden gyászban jelentkező bánata gyötörte. Elviselhetetlenül sok ez a megpróbáltatás a legerősebb személyiségek részére is. Ez a törekény asszony ilyen terhekkel érkezett Krisztus sírjához, ahol a vigasztalás helyett újabb trauma érte. A sírból hiányzott a halott. Az evangéliumok nem jegyezték fel Mária szavait ezekben a pillanatokban, lehet nem is tudott megszólalni, de elképzelhetjük, milyen gondolatai támadtak. A veszteség súlyát tetézte az a megalázó helyzet, hogy a legmélyebbnek gondolt gyötoremnek is van még mélyebb és még megalázóbb fokozata. Tehetetlenségében sírt. Mint, ahogy sír ez a világ, jól rejtetten, de egyre feltűnőbben. Ahogy sírunk mi is, amikor elfeledkezünk arról, Aki már Ézsaiás próféta korában azt üzent: „Ne félj, mert megváltottalak, neveden hívtalak téged, enyém vagy! Mikor vízen megy át, én veled vagyok, és ha folyókon, azok el nem borítanak, ha tűzben jársz, nem égsz meg, és a láng nem perzsel téged.” (És 43,1-2). A síró ember könnye nagy tartalékú kútból árad meg. A lélek fájdalomnak mértéke szerint könnyünk visszatartathatlanul ömlik az arcunkra a szemünk csatornáin keresztül. A könnyező ember megkönnyebbül. Azonban

„Hozd ide a te ujjadat és nézd meg az én kezeimet; és hozd ide a te kezedet, és bocsásd az én oldalamba: és ne légy hitetlen, hanem hívő.” Jn 20,27
Caravaggio: Hitetlen Tamás című alkotása 1599-ből

a könnynek nemcsak jótékony hatása van. Vigyáznunk kell, mert a könnyek akadályozzák a tiszta látásunkat. Nem járhatunk könnyek között, nem szokhatjuk meg a sírást, nekünk vigasztalódnunk kell. A mi könnyeink látásunkat és életünket tisztítani fogják. Mária esete ebben is megerősít bennünket. Könnyei mögött ott volt megalázott élete, könnyei között kínlódott a megnyugvást kereső vágy, de ő a karnyújtásnyi távolságban jelentkező Krisztust sem volt képes felismerni. Az angyalok megjelenése sem tudta az üres sír üzenetét megértetni vele. Krisztust is összetévesztette a kerésszel első látásra. Máriának oda kellett fordulnia Jézushoz, Aki neki jelent meg először, és a könnyeivel küszködő asszonyt nevén nevezve megszólította. Mária húsvétja így kezdődött. Jézus szólt hozzá, nevén szólította és minden arra utalt, hogy a megváltás tökéletesen végbement. A könnyek felszáradtak. Mária hétköznapjait és ünnepeit ez az első húsvét reggeli evangélium töltötte meg étellel és örömmel.

Kedves Testvéreim! Húsvétkor a hívő ember megbizonyosodhat, hogy egy olyan úton halad az élete, amelynek a kezdetén Jézus Krisztus halált legyőző cselekedete, és a megváltás kész ténye van. Az út végén ugyanaz a Krisztus lesz, aki volt, mint akkor is az út elején, és majdan is a végén, a látható valóságos Isten. Legyen reményeségünk az Ő szeretete, amely a nem látó könnyes szemeknek is megmutatja önmagát. Ha kell, nevünkön szólít, mint Máriát, ha kell, kenyeret tör, mint Emmausban, hogy szemünk megnyíljon a tiszta látásra.

CSÜRY ISTVÁN

Ómagyar Mária-siralom

(Vizkelety András értelmezésében)

[1.]
 Nem tudtam, mi a siralom.
 Most siralommal zokogok,
 bútól azok, epedek.

[2.]
 Zsidók világgosságtól,
 megfosztanak én fiamtól,
 az én édes örömettől.

[3.]
 Ó, én édes Uram,
 egyetlenegy fiam,
 síró anyát tekintsed,
 bújától őt kivonjad!

[4.]
 Szemem könnytől árad,
 szívem bútól fárad.
 Te véred hullása
 szívem alélása.

[5.]
 Világnak világa,
 virágnak virága,
 keservesen kínzanak,
 vas szegekkel átvernek!

[6.]
 Jaj nekem, én fiam!
 édes vagy, mint a méz,
 de szépséged meggyalázzák,
 véred hull, mint a víz.

[7.]
 Siralmam, fohászokodásom
 belőlem kifakad,
 én szívemnek belső búja,
 mely soha nem enyhül.

[8.]
 Végy magadhoz engem, halál,
 egyetlenem éljen.
 Maradjon meg az én Uram,
 világ tőle féljen!

[9.]
 Ó, az igaz Simeonnak
 bizony érvényes volt a szava.
 Én érzem e bú törét,
 melyet egykor jövendölt.

[10.]
 Tetőled válnom kell,
 de nem ily szörnyű valósággal,
 mikor így kínoznak,
 én fiam, halálosan!

[11.]
 Zsidó, mit téssz törvénytelenül?
 Fiam miért hal büntetlenül?
 Megfogván, rángatván,
 öklözdén, kötözdén
 megöldöl!

[12.]
 Kegyelmezzetek fiamnak,
 nem kell kegyelem magamnak!
 Avagy halál kínjával,
 anyát édes fiával
 vele együtt öljétek!

Húsvéti jelképeink

Kereszt

A keresztyén vallás legfontosabb szimbóluma. Az egyházművészetben Krisztus halálára, a bűn fölötti győzelmére utal. A kereszt az élet igazi fája, és az Emberfiának jele Krisztus visszajövetelénél (Mt 24,30).

Az őskeresztyének még nem használták titkos jelként a keresztet, mert még annyira a gonosztevők kivégzésére szolgáló keresztfára emlékeztetett, hogy nem értette meg mindenki. Nagy Constantius római császár uralkodásától (Kr. u. 306-tól) lett Krisztus győzelmének és a keresztyén hitnek a jelképe. Kereszt alakúra építették a templomokat, a keresztes vitézek a mellükön viselték a kereszt jelét.

A kereszt alakja feltűnik az alfa és ómega betűkkel, Krisztus nevének – XP – rövidítésével. Ehhez a jelhez azonban egyházunk viharos századaiból rossz emlékek is fűződtek. Az ellenreformáció idején a gyászévüzedben a reformátusokat keresztvetésre kényszerítették, vagy a gályarabokat arra, hogy a keresztet csokolják.

Az 1700-as évek végén a felvilágosodás hatására ez az ellenézés kezdett oldódni. Ennek nagyon szép jele a debreceni prédikátor, Szikszai György: Keresztyén tanítások és imádságok című, ma is használt műve, amely 1786-ban jelent meg, és rézmetszettel volt illusztrálva. A képen Jézus Krisztust látjuk nagyméretű kereszttel a kezében felhőkkel és sugárkorszorúval, angyalokkal körülveve. Alul a férfiak térdelve imádkoznak.

Magyarország mai címerében jobb oldalt hármashalmon kettős keresztet látunk. Ez azt jelenti, hogy a magyarság a keresztység keleti ágát ismerte meg először.

A keresztnek mintegy tizenhatféle változata ismert (kettős kereszt, András-kereszt, Máltai kereszt, ortodox hármashalmon kereszt stb.)

Mi, reformátusok Krisztus nevééről nevezzük magunkat keresztyéneknek, azonban egyházunk címerében a kereszt kétszer is előfordul: az Isten Báránya keresztes zászlót tart, amelynek a rúdja szintén kereszt alakú, tehát a kereszt a reformátusok számára is sokatmondó és nagyon tartalmas jelkép, felvesszük azt a keresztet, amit esetleg hordoznunk kell, Krisztus már előbb felvette a maga keresztjét, és ebben van a mi üdvösségünk.

Isten Báránya

Nem sokkal az Egyiptomból való kivonulás előtt Isten Mózes által azt parancsolta Izrael népének, hogy minden család vágjon le egy bárányt vagy kecskét, a vérével hintsek meg az ajtó szemöldökfáját, hogy abba a házba az öldöklő angyal, aki elpusztítja az Egyiptombeli elsőszülötteket, ne menjen be. A húst süssék meg, és mind fogyasszák el (2Móz 12.). Izrael történetében ettől kezdve

az emlékezés napja lett a „páska vacsora”, a bárány feláldozásának, a szabadulásnak ünnepe.

Az Újszövetségben az Isten előtti áldozat jelképévé vált Jézus Krisztus, akire Keresztelő János így mutatott rá: „Íme, az Istennek ama báránya, aki elveszi a világ bűneit!” (Jn 1,29).

Érthető tehát, hogy a keresztyén művészet leggyakrabban használt szimbóluma lett az Isten Báránya, latinul: Agnus Dei.

A bárány jelenik meg János látomásai-ban. Isten trónusán egy bárány állt, „mintha meg lenne ölve” (Jel 5,6). Azonban Jézus, a Jó Pásztor, a tanítványokat is juhokként vagy bárányokként küldi ki a világba, mégpedig a farkasok közé (Mt 10,16), sőt az Őt követőket, a keresztyén egyház tagjait is „bárány”-nak nevezi, amikor azt mondja Péternek: „Legeltesd az én bárányaimat.” (Jn 21,15). Az utolsó ítéletkor az eljövendő „Emberfia”, Jézus Krisztus – mint igazi bíró – az üdvözülteket a bárányok, illetve juhok, az elkárhozottakat a kecskék közé sorolja (Mt 25,32-33).

KOSZTOLÁNYI DEZSŐ

Fasti

*Már kék selyembe pompázik az égbolt,
Tócsákba fürdenek alatt a fák,
A földön itt-ott van csak még fehér folt,
A légen édes szellő szárnyal át.
Pöttöm fiúcskák nagyhasú üvegbe
Viszik a zavaros szagos vizet,
A lány piros tojást tesz el merengve,
A boltokat emberraj tölti meg.
S míg zúg a kedv s a víg kacaj kitör,
Megrészegül az illaton a föld,
S tavasz-ruhát képes mámorban ölt –
Kelet felől egy sírnak mélyiből,
Elnúgva a követ, fényes sebekkel
Száll, száll magasba, föl az isten-ember.*

A lépegető formában ábrázolt bárány keresztes zászlót tart a lábával, ez képekben érzékelteti a feláldozott és Isten által feltámasztott, a halálon győzedelmeskedő Krisztust. A lépegető, tehát nem álló bárány arra utal, hogy mindig előbbre kell haladni a hitben, Krisztus megismerésében: „követni a Bárányt ahová megy” (Jel 14,4).

A zászlós bárány a reformációtól kezdve állandó szimbólumként szerepel a református egyházművészetünkben. Megtaláljuk fametszetekben, úrasztali edényeken, terítőkön, abroszokon, a harangok domborművein, pecsétnyomokon...

Az Isten Báránya szimbólum a 20. század elejére háttérbe szorult a református egyházművészetben. 1974-ben Debrecen címeréből is „kiléptették” (1990 után a klasszikus történelmi címert visszaállították). Ma már csak újszólván a Magyarországi Református Egyház címere őrzi ezt a nagyon régi, eszméltető és nagyon tartalmas jelképet.

Tojás

Leginkább a népművészetben használt jelkép: az életet hordozó csíra, föld- és anyajelkép, valamint az újjászületés jelképe, mindenekelőtt a természet tavaszi megújulásáé. A vallásos szimbolikában a Feltámadt Krisztust jelképezi.

A húsvéti hímes vagy piros tojás készítése és ajándékozása évezredek hagyományokat követ. Érdemes megismertetni gyermekeinket, unokáinkat, tanítványainkat ezeknek a jelképeknek a valódi értelmével, hiszen Hoppál Mihály szavaival: „A jelképek vállalásával a közösséghez tartozásunkat hangsúlyozzuk. A jelképek szerepe a kultúrában (és hitünkben) az identitás megerősítését szolgálja.”

Áldott húsvéti ünnepeket mindenkinek!

GAZDÁNÉ LENGYEL ERIKA

„Húsvét szép hajnalán, gyöngyharmatot szedtem”

Belényessonkolyosi imaheti szolgálatunkat rögtönzött író-olvasó találkozó követte. A helyi presbiterekkel folytatott beszélgetésünk alkalmával többek között az is felvetődött, hogy szívesen olvasnának locsolóverseket is a lapban. Rájuk és másokra is gondolva adjuk közzé az alábbi locsolóvers-gyűjtést.

*Föltámadt a Jézus
Jámbor keresztények!
Locsolni indultak
A székely legények.
Illatos rózsámtól
Kértem rózsavizet,
Azt locsolom meg,
Aki engem szeret.*

*Erdélyország szép tájiról,
Gyöngyharmatot szedtem,
Akit én most megöntözök,
Áldja meg az Isten!*

*Húsvét szép hajnalán,
Gyöngyharmatot szedtem,
Feltámadás öröme
Öntözködni kezdtem.
Akit ezzel megöntözök,
Áldja meg az Isten,
Áldja meg az Isten!*

*Ott fenn a Hargitán magas fenyők vannak,
Lenn a hegyek alján székely népek laknak.
Olyan a székely nép, mint a fenyőfa,
Mely az idő próbáját örökké kiállta.
Most ünnepköszöntőre szólnak a harangok,
És mind azt hirdetik: Jézus feltámadott!
Nem fekszik a sírban, új életet kapott!
Ennek öröme locsolkodni járunk
S ezzel egy szép hagyományt
őrüink és ápolunk.*

*Húsvéti szent öröm költözzön e házba,
Adjon békeséget Jézus feltámadása.
Minden szöbe adjon tiszta szeretetet,
Kegyelmével töltsse el a vágyódó lelkeket.
Húsvét nagy fönségét, tavasz újulását
Rügyfakadás követi s virágok nyílása.
És hogy a virágok el ne hervadjanak,
Harmat hull az égből és fényét adja a Nap.
Mi is azért jöttünk, hogy híven ápoljuk
Rózsavízzel őket szépen meglocsoljuk.
A váltáságtól alig egy pár piros tojás,
Szálljon mindenkire Istentől szent áldás!*

*E háznak van egy rózsája,
A rózsának egy bimbója,
Én a bimbót megöntözöm,
A tojásukat megköszönöm.*

*Tündérországból jöttem én,
Tündérországból gyöngyharmatot
hoztam én.*

*Tündérország gyöngyharmatja
szálljon a fejedre,
Piros tojás, hímes tojás,
ugorj a zsebembe!*

*Húsvét hétfőjén
kinyílt egy rózsza,
Hajnallhasadáskor,
Harmat hullt le róla.
Ezüst harmat cseppent,
Kis üvegbe szedtem,
Egy szép barna kislányt
Vele megöntöztem.*

*Keljetek fel lányok
Cifra nyoszolyából,
Adjatok pár hímes tojást
A ládafiából!
Ha nincs hímes tojás készen,
Csupor vízem készítem
Nyakatokba tészem.*

*Húsvét másnapján,
rég szokás szerint,
fogadják szívesen
az öntöző legényt.
Én még a legénységhez
igaz, kicsi vagyok,
de azért öntöző legénynek
mégis csak felcsapok.
Eszendő ilyenkor
megint csak itt vagyok,
ha e locsolásért
piros tojást kapok!*

HÚSVÉTI ÜNNEPLÉSÜNK...

FOLYTATÁS AZ 1. OLDALRÓL

letés utáni emberi életre? Miként és hogyan és miért? Ó, ezek mind titkok – az Isten teremtő munkájának titkai. És mégis – nincs természetesebb dolog a születésnél! Ehhez hasonlatos titok a feltámadás is. Emberi értelmünk elégtelen ennek titkai megfejtésére. Mégis el lehet fogadni boldog hittel!

Meg kell értsük azt is, hogy a feltámadott Krisztus az Élet! Az élet egyik titka az, hogy személyhez kötött. A mostani földi életünk a mi személyünkhöz van kötve. Személyektől – a szüleinktől örököltük az életet. Ebbe a lo-

gikai sorba illik bele, hogy a tökéletes élet, azaz az örökélet, egy személyhez: Krisztushoz van kötve. Ő a „második Ádám” – mondja a Biblia, azaz a tökéletes ember. Ez azt jelenti, hogy aki a teljes, tökéletes, örökéletet keresi, az Krisztusnál kell, hogy keresse.

Ezért nincs fontosabb dolgunk, mint közelebb kerülni Krisztushoz, közösségbe kerülni vele, „beleoltatni”. Ez a születés nem testtől, hanem Lélektől való születés. Mivel a Lélek gondolatban jár – Krisztustól születni, újjászületni azt jelenti, hogy örömmel befogadjuk az ő gondolatait, igéit, lelkét mert azok tiszták, szentek, Istentől származtak s amely gondolatainkat, lelkünket, sze-

mélyiségünket változtatja-szüli újjá. Ekképpen kerülünk vele mindennapi élő kapcsolatba, s vele ilyen módon lelki közösségben élünk. Fontos ez azért, mert csak ezeknek lesz része az isteni életben!

Egyház azért van, hogy legyen hol ezt az örökéletet megtalálni. Templomba ezért kell járni, s nem másért. Ezért kell egy gyülekezethez tartozni, ahol Isten igéi hangzanak fel mely újjászül, hívó emberré tesz, aki érzi, hogy az örökélet már a földön az övé lett.

Húsvét döntés elé állít: Kinek az eljegyzettje vagy? A Halálé vagy az Életé? Húsvét nagy ajándéka az, hogy lehetünk az Élet, az örökélet eljegyzettjei!

TOLLVONÁS

Harminc ezüst

Nem tudom, hogy a sokat emlegetett világválságnak köszönhető vagy sem, de az utóbbi időben egyre több olyan eseményről értesülök, amelyről nem tudom eldönteni, hogy egy rossz vicc csupán, vagy pedig valóban megtörténhet mindaz, amit egy-egy esemény kapcsán kilátásba helyeznek.

Nemrégiben a Magyar Nemzet adta tudtul az alábbi hírt: „Akár a Szent Koronát vagy a Parlamentet is végrehajtás alá veheti az Európai Unió az általa nyújtott kiegészítő hitel feltételei szerint. A szerződés hármas számú mellékletében Draskovics Tibor igazságügy-miniszter úgy nyilatkozott: minden egyes állami vagyontár-

gyunk (akár a múkincsek is) végrehajtható, ha nem teszünk eleget fizetési kötelezettségünknek”. Mindez azt jelenti, hogy elvileg akár a Szent Koronát, a nemzeti vízkészletet, de még a Parlament épületét is végrehajtás alá vonhatják, amennyiben nem törlesztik az adósságot. Mindez igen nagy felháborodást szült, és sokat lehetett hallani, olvasni arról, hogy ez egy valós veszély, vagy csak rémisztgetés.

Magyarország eladósodása nem csak a világválságnak köszönhető, hiszen már régóta válságban van a világ nélkül is. Maga „Ferenc testvér” is elismerte ezt, amikor február 16-án megszakitva a vacsorát, meg a vacsoracsatát elmondta, hogy bizony baj van Magyarországon, meghozzá nem is kicsi (csak úgy zárójelben jegyzem meg, hogy e „jelenetben” történt alakításáért én gondolkodás nélkül Oscar díjra jelöltem volna). Nagyon nagy baj lehet, ha (még ha csak elméletileg is) szóba kerül a nemzeti vagyon elzalogosítása. Igaza volt Hofinak, amikor az ismert közmondást így költötte át: addig nyújtózkodj, amíg ki nem nyúlsz! Ha a nemzeti értékeket is a zaciba lehet dobni, akkor már nem sok reményiségünk lehet a megmaradásra.

A magyar korona hányattatott történelmében volt amikor elveszetteknek hitték, rejtegették, külföldre vitték, és egy alkalommal kalapács alá is került. 1918-ban Kun Béla megállapodott egy müncheni öcskással a Szent Korona eladásáról. A Berlinben megjelenő Vossische Zeitung 1919.

július 21-i számában Die Stefans Krone unter den Hammer (István koronája kalapács alatt) címmel egy közlemény jelent meg, mely szerint egy müncheni őszeres hiteles okmányal bizonyítja, hogy a magyar Szent Korona elárverezéséről tárgyalt Kun Bélával.

Gróf Ambrózy Gyula koronaőr (Egyenlőség, 1938) pedig arról számol be, hogy az 1918-19-ben a forradalmárok igyekeztek a Szent Koronát mint államfenntartó szimbólumot megsemmisíteni, és mint értéket a maguk számára megszerezni. Károlyi Mihály, Magyarország első köztársasági elnöke, (akit kortársai csak a „vörös báró”-ként emlegettek) semmilyen övintézkedést nem tett a korona védelmére, annak ellenére, hogy koronaőr többször is felkérte erre.

Napjainkban is akadnak olyan személyek, akik legszívesebben eladnák, elárvereznék, vagy megsemmisítenék a koronát, és a magyarság ősi szimbólumait. Az Iványi Gábor és Majsai Tamásféle közszereplők (akik amúgy lelkészek) előszeretettel nevezik a koronát soha nem használt tökfödőnek, a turult dülledt szemű mesebeli tojó szárnyasnak, a Szent Jobbot pedig tetemcafatnak. A tetemcafát kifejezést Kálvin használta az erélyeület miatti dühében, de nem a nemzeti erélyek, szimbólumok lebecsmérlésére, megalázására.

A fentiek alapján felmerül a kérdés: ha már „semmi sem szent” a mai modern ember számára, ha semmit nem tud megőrizni, gyermekeinek, unokáinak átadni, akkor mit hagy örökségként maga után. Az egész világon végigsöprő (nem csak gazdasági) válságot, vagy az erkölcsösségtől, fegyelemtől megfosztott világrendet? Ma már nem annak kell örülnünk, hogy akadnak olyanok, akik mindent megtesznek nemzeti kincsünk megőrzéséért, örülnünk kell, ha az arra hivatottak nem teszik saját kezülleg tönkre.

Valaki e hír kapcsán azt mondta, hogy nem ezzel kell törődni, hanem örülni kell annak, hogy Isten odaadta zálogba értünk Jézust, egyszülött fiát. Erre én azt válaszoltam, hogy ez valóban így van, de ne felejtjük el, hogy volt, aki őt is eladta (még csak nem is zálogba) harminc ezüster, egy rabszolgának az áráért.

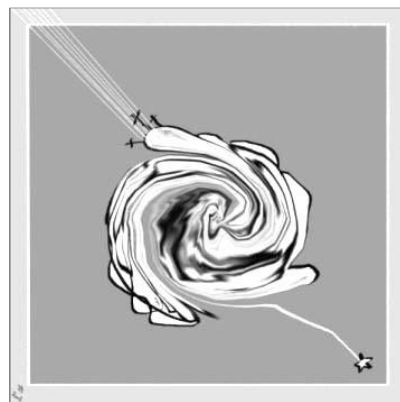
HOVER ZSOLT

(A szerző református lelképásztor.)

JÓZSA MÁRTA

Uram,

általad kezdődtem, mint mindenki és minden, Tőled kaptam amim volt, amim van, ott voltál mindig mikor kellett, s homlokomra, ha került tövisszorszorú, levette kegyelmet osztó kezed és az úton, melyen jól indultam, élem is terítetted mirhaillatú, puha szőnyeged; hogyha göröngyös ösvény rögöt dobál lelkembe komoran, szólsz: „védelmezem, mert ismeri nevem” – én dicsőítem örökkön élő jelenléted Uram.

Bölcső és kereszt

Ardorjani László grafikája

Húsvéti kalendárium

A húsvétról a következőket találjuk Bod Péternél: „Négy napon illeték a László király dekrétuma szerint. Neveztek pedig ily nevezettel a hús-vételtől, mivel a böjt után akkor kezdetének elsőben hússal élni”. „Nagyobb örömben egy ünnepét se töltöttek a régi keresztények, mint a húsvétot, amelyen nemcsak prédikáltak a Krisztus feltámadását, hanem egyik a másikat köszöntötték ilyenképpen: Feltámadott az Úr, s a másik felelte: Bizonyára feltámadott és megjelent Simonnak” (1Khorinthus 15,5). Ezen a napon a katekumenusokat megkeresztelték, „s az Úr vacsorájával elmúlhatatlanul éltenek”. Továbbá „ezen a napon körmenetet (processiókat) járnak, mert Krisztus feltámadván, ezt mondotta az asszonyoknak: Menjetek el és mondjátok meg, hogy előttetek mégyen” (Máté 28,7).

„Még vagyon az a szokás, hogy húsvétban valami ceremóniával bárányt szentelnek (Márk 14,12), s miden egyéb étel előtt... azt megesszik annak emlékezetére, hogy Krisztus, az Istennek báránya megáldoztatott”. Ide tartozik a húsvéti kalács (saját házainknál) is, melynek az az alapja, hogy feltámadása után Jézus megjelent a tanítványoknak, s megáldva a kenyeret, velük együtt evett (Lukács 24,41).

Hasonló szokás, hogy „sok festett tojásokat készítenek... Némelyek úgy adták elő, mintha a föld újjászületésének és termésének volna a szimbóluma, kiábrázolója... Helyes okát – azonban – egyebet nem találjuk – írja Bod Péter –, hanem azt, hogy felállván (= megkezdődve) a böjt a keresztények között, semmi zsírost, vajast és tojást is enni nem szabad volt... Amely tojásokat azért a hosszú böjton egybegyűjtöttek, azokat osztás húsvétban nagy örömmel ették (János 20,20), osztották jóakaróknak, s hogy kedvesebb legyen az ajándék, meg is festették”.

(Tökés István: HÉTKÖZNAPOK – ÜNNEPNAPOK avagy az idő a keresztény ember életében című könyvéből)

ÁLLAMI TÁMOGATÁST KÉR A PARTIUMI KERESZTÉNY EGYETEMNEK TÓKÉS LÁSZLÓ. A püspök, EP-képviselő hat pontból álló javaslatcsomagot nyújtott át Theodor Paleologu kultuszminiszternek, nagyváradi látogatása során. Ebben többek között a temesvári Új Ezredév egyházi központ évek óta húzódozó építésének támogatását, az egyházi ingatlanok visszaadásának felgyorsítását, a PKE állami támogatását, a Vallásügyi Államtitkárság irattárához való hozzáférési lehetőséget szorgalmazza – ismertette a dokumentumot **Antal János** külügyi előadó-tanácsos. Az ingatlanbizottság az egyházkerület 360 ingatlankérelméből 188-at bírálta el kedvezően, azonban a birtokbavétel késik.

A püspök nehezményezte, hogy a tárca-vezető nagyváradi látogatása során csupán az ortodox és a római katolikus egyház vezetőit kereste fel. Úgy látszik a miniszter Bukarestből nem érzékeli kellően, mit jelent Nagyvárad életében a reformátusság – mondta Tókés, aki újabb nagyváradi, illetve temesvári látogatásra is meginvitálta Paleologut.

Fordulópontjához érkezett az évek óta húzódozó gencsi ügy. Ennek kapcsán a püspök arról tájékoztatta a közvéleményt, hogy március 11-én a Nagyváradi Ítéltábla végleges és jogerős döntéssel elutasította Bátor Gyula, korábbi gencsi lelkész fellebbezését.

F. T.

Jutalomkirándulásban részesülnek a bibliavasárnapi vetélkedő győztesei

BIBLIAVASÁRNAPI VETÉLKEDŐ ÉRMIHÁLYFALVÁN. Március 1-jén délután bibliavasárnapi összejövetelt tartottak gyerekek és ifjak részére a református gyülekezeti teremben.

Balászné Kiss Csilla lelképásztor a Biblia jelentőségéről beszélt, bemutatta a Vizsolyi Biblia és a Váradi Biblia hasonmás kiadását, majd utóbbiból felolvasta a 121. zsoltárt, valamint a Márk 9,32-35 ígereszt. A résztvevők sorra elmondták azt is, hogy melyik bibliai történet a kedvencük.

Nagy Andrea és **Ernei Tünde** vallásnámók kreatív és élvezetes vetélkedő szer-

veztek a csapatoknak. Győztes csapat lett 33 ponttal: Cservid Ferenc, Kovács Sándor, Balázs Máté, Balázs Eszter, Nyisztor Brigitta, Bíró Tünde, második helyezett 30 ponttal: Balázs Róbert, Sipos József, Kovács Viktória, Nagy Andrea, harmadik helyezett 23 ponttal: Uszkai Beáta, Vég Anett, Bányai Bettina, Karsai Csaba.

Az érmihályfalvi Bibliavasárnap szertartásával zárult, a díjazottak tavasszal jutalomkiránduláson vesznek részt.

BALÁZSNÉ KISS CSILLA

GYÁSZJELENTÉS. A Lélek az, aki életre kelt, a test nem használ semmit... (Jn 6,63). Fájdalommal, de Isten kegyelmes akaratában megnyugodva tudatjuk, hogy **Adorjáni Albertné Nagy Aranka** református lelkész és költő életének 83., házasságának 60. évében 2009. március 6-án elpihent. Lelkészi pályafutását Erdőhegy-Kisjenőben kezdte lelképásztor édesapja mellett, majd nyugdíjba vonulásáig férje mellett szolgált Magyar-szováton, Déscichegyen és Radácszinynén, a Kolozsvár Újalsóvárosi és Kolozsvár Alsóvárosi Gyülekezetben.

Temetésének szertartására március 9-én a Házsongárdi temetőben került sor. Áldott az Úr, aki mindannyiunkat megajándékozott vele!

VILÁGIMANAPOT TARTOTTAK HEGYKÖZCSATÁRBAN. Az idei liturgiát a pápua új-guineai asszonyok készítették elő a „sokfélék vagyunk, de Krisztusban egyek” (IKor 12,12) vezérigyejében. Hegyközsatárban a református parókia imaterme adott otthont a rendezvénynek. **Miklós Csaba** református lelképásztor az ígértetést követően **Spurigán Zoltán** kántor segítségével mutatta be a pápua új-guineai keresztény nők által készített szemléltető anyagot. A diavetítést **Nagy Sándor** vállalkozó biztosította. A világimnap gyakorlati segítséget is nyújt a hátrányos helyzetben

Sokan vettek részt a hegyközsatári világimnapon

élő asszonyoknak. Az idej adományokat részben az új-guineai rászorultakra, részben a nők belmissziói képzésére fordítják.

TÓTH ZSIGMOND

POSTALÁDA. Cikkeket, tudósításokat beküldő szerzőink, olvasóink elnézését kérjük, amiért nem egy esetben hónapokot kell várniuk, míg írásaikat a lapban viszontláthatják. Ennek fő oka: a Harangszó terjedelme véges, ugyanaz a kicsiny 8 oldal, mint 19 éve, ellenben rengeteg, a legkülönbözőbb műfajú írás érkezik, és vár megjelenésre. Ezeket között is elsőbbséget élveznek a különféle gyülekezeti eseményekről beszámoló, tehát aktualitáshoz kötődő anyagok, de igyekszünk mindenkire sort keríteni.

Sok olvasónk keresi meg szerkesztőségünket közlésre szánt verseivel. Teljes egészében ezeket internetes kiadásunkban tudjuk közölni, míg a nyomtatott kiadásban helyhiány és szerkesztési stratégiánk miatt csupán rövid részletek közlésére van mód, Postaláda rovatunkban. Legutóbb a mikolai **Ungvári Margit** *Nézd a fenyőt* című versét kaptuk meg, melyet el is szavaltak az idei március 15-i ünnepségen, Gellért Sándor tanár-költő emléktáblájánál. A vers utolsó két szakaszát idézzük (internetes kiadásunkban teljes egészében megjelent): „*Hiába folyt sokszor elődeink vére? / Ne csüggedj én népem, Krisztus adta / Fény gyúl egyszer a sötétben / Nézd a fenyőt mint áll: egyenesen, zölden / Széltépázta ággal, kitarva erősen, / Bármilyen időben... // Mint magányos fák állunk szerre / A világban, ha egygyé lennénk egyszer, / Erdővé válhatnánk, már nem eltűnik hiába. / Emlékeink, mint gyökerek, fogódzva erősen / Esdeklő fohászunk meghallgatva lézen.*”

Továbbra is szeretettel várjuk olvasóink, szerzőink cikkeket, beszámolóit! *A szerk.*

IDÉZŐJEL

„A történelemben egymást érik a fordulatok és a forradalmak – mert egy sem teljes, egy sem maradandó. A Húsvét, a Föltámadás volt az egyedüli és valóságos forradalom. Azért, mert nem a fölszín, a gazdasági vagy uralmi problémák ellen irányult, hanem mindezek gyökere, oka és forrása, a bűn ellen. Jézus pörében és kínhalálában magára vette a legförtelmesebb bűnököt, ártatlan békétűrésében elemészlette őket, és harmadnapra legyőzte a bűn fiát, a halált. Tudjuk, az ember igazi gondja a halál, az örökléttér adná a leggazdagabb diktátor is pénzét-hatalmát, mégis a múlandóért küzdünk-zendülünk. Vakok volnánk? Vagy mostantól másként lesz?”

CSZAKÓ GÁBOR

Harangszó

A Királyhágómelléki Református Egyházkerület Gyülekezeti Lapja
ISSN 1221 - 0323

Megjelenik kéthetente. Ára 1,20 lej.

Felelős szerkesztő: Fábian Tibor. Olvasószerkesztő: Babes Arday Erika. Tördelőszerkesztő: Kraftsikné Petrikó Ildikó. Kúlmunkatársak: Antal Attila, Balászné Kiss Csilla, dr. Csohány János, Kurta-Tötös Beáta, Muhari István, Orbán Levente. Szerkesztőség és levélcím: Harangszó, 410001, Oradea, str. Moscovei nr. 14. Tel.: 0259/434-664; 416-067. E-mail: harangszo@yahoo.com. Honlap: www.kiralyhagomellek.ro, http://harangszo.blogspot.com

A terjesztés a lelkészi hivatalokon keresztül történik. A lapban megjelent cikkek nem feltétlenül a szerkesztőség álláspontját tükrözik. Kéziratot nem örzünk meg és nem küldünk vissza.

Készült a Királyhágómelléki Református Egyházkerület Szentkereszt Ábrahám nyomdájában.